



คลังความรู้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6187/2567

พนักงานอัยการจังหวัดปัตตานีโจทก์

นาย อ. กับพวกจำเลย

ประมวลกฎหมายอาญา ม. 92, 93 (13)

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ม. 158 (6)

โจทก์บรรยายฟ้องในส่วนที่ขอให้เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ไว้ชัดเจนแล้วว่า ก่อนคดีนี้ จำเลยที่ 1 เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก แล้วกลับมากระทำความผิดในคดีนี้ซึ่งเป็นการผิดที่ได้จำแนกไว้ในอนุมาตราเดียวกันตาม ป.อ. มาตรา 93 (13) ซ้ำอีกภายในเวลาสามปีนับแต่วันพ้นโทษ และมีคำขอทักายฟ้องขอให้เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ที่หนึ่งขอโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดในคดีนี้ด้วย ดังนั้น เมื่อจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอเพิ่มโทษ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตามฟ้อง ศาลต้องเพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ที่หนึ่งตาม ป.อ. มาตรา 93 (13) ตามฟ้อง แม้โจทก์มีคำขอทักายฟ้องระบุ ป.อ. มาตรา 92 มาก็เป็นที่เห็นได้ว่าเป็นเพียงการระบุเลขมาตราคลาดเคลื่อนเท่านั้น ประการสำคัญที่สุด บทบัญญัติในเรื่องเพิ่มโทษผู้กระทำผิด ไม่ใช่เป็นมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำอย่างใดเป็นความผิด จึงไม่อยู่ในบังคับ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (6) ที่จำต้องบรรยายมาในฟ้อง

